

LBRIS

We know
books

W. RAYMOND DRAKE

Zei și astronauți
la grecii și
romanii antici

Traducere și prefață de
FLORIN GHEORGHITĂ

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Prefață	7
I. Invadatorii din spațiu.....	15
II. Zei cosmici în Grecia antică	20
III. Evul de Aur	35
IV. Atena antică	58
V. Extratereștri în Grecia antică.....	77
VI. Elena din Troia.....	102
VII. Literatura cosmosului în Grecia antică	112
VIII. Extratereștri în Italia antică	143
IX. Extratereștri în Roma antică	170
X. Cronici spațiale din Roma antică.....	198
XI. Zeii din spațiu ai Scandinaviei	241
XII. Crucea	270
Bibliografie	283
ILUSTRAȚII	293

I. Invadatorii din spațiu

Fulgere iluminau cerul, în noapte era un vuiet, pământul se cutremura cuprins de flăcări, uriașe ciuperci de fum se ridicau în văzduh întunecând sclipirile stelelor. Trăsnete cădeau asupra creștelor munților topind stâncile, valuri de foc ardeau pădurile. Lumea întreagă era cuprinsă de dezastru. Dar nave argintii venite din Lună încheind opera distrugătoare, căutau acum să găsească locuri de aterizare în acel decor sălbatic. Deodată, a țâșnit raze de lumină dintr-un munte, care au aprins navele ca pe niște bieți fluturi de noapte; o singură supraviețuitoare, printr-o încercare disperată a reușit să scape de urmărirea razei de foc, zburând cu iuțeală în spațiu.

Ascunși bine în spatele culmii, uriașii asediați nu s-au bucurat însă, căci, deși raidul eșuase, ei știau că vor urma altele, cu bombe termonucleare, care vor lovi Pământul până în adâncurile sale. De zece ani, planeta asaltată cu sălbăticie din ceruri cu teribile arme nucleare, care sfărâmau munte după munte, continentele cutremurându-se și prăbușindu-se în adâncul oceanului. Planeta era acum devastată, iar minunatele ținuturi ale Vestului erau pustiite. Invadatori veniți din stele au distrus glorioasa civilizație a Soarelui, cu ajutorul unor magi trădători care își aveau sălașul sub pământ. Ultimul apărător al planetei, speranța lumii întregi, stătea ascuns în munții înalți ai Caucazului, sfidând atacurile din cer.

În cartierul său general, amenajat într-o peșteră, Conducătorul urmărea pe ecran scene dispartate de fronturile de lupte. Ochii uriașului s-au întunecat văzând înfrângerea marelui imperiu; turnurile din Atlantida se prăbușiseră în ape, flota din Pacific a fost arsă în portul Tiahuanaco; în Italia, capitala imperiului fugea în

ruine, bătrânul împărat fiind dus prizonier în Britania. Din Nord-Vestul aflat în flăcări, convoaie de refugiați se târau spre Marea de Mijloc. Chipul de ascet al Conducătorului se încruntase. De ce oare *Divinul* îngăduia atâtea suferințe? Întotdeauna trebuia oare ca nevinovații să aibă parte de ea...? Semnalele sonore ale calculatoarelor și cele luminoase de pe panouri aduceau în continuare noi vești grave. În ultimul raid, o bombă atomică distrusese centrala de energie care alimenta sistemul de apărare cu raze laser. Oftând, Conducătorul a transmis oamenilor săi, prin microfon, ordinul să urgenteze reparațiile. Ah, Timpul! Avea nevoie de un răgaz. În laboratoarele subterane, oamenii săi de știință se străduiau să obțină și să controleze acea forță primordială care activa stelele. În curând, ei vor putea elibera Pământul și vor duce războiul pe alte planete, pentru a cuceri Spațiul.

Conducătorul ieși afară și, așezându-se pe o stâncă, urmărea îngândurat cum Soarele aurea cu lumina zorilor vârfurile munților. Își umplu plămâni cu aerul proaspăt și se rugă Creatorului, celui care hotăra destinele oamenilor. Stelele păleau și negurile nopții se retrăgeau din fața splendorii noii zile, iar din văile îndepărtate își făceau loc murmurale și miresmele pământului trezit la o nouă viață.

Această liniște binecuvântată îi reaminti de ultimele zile de pace. Fața blândă a Conducătorului se luminează cu un zâmbet, amintindu-și de îndrăznețea sa misiune pe Jupiter, cea care a provocat războiul, când, revoltându-se împotriva Superiorilor din spațiu, el și cu cei doi frați ai săi au aterizat pe uriașa planetă și au furat – pentru a aduce omenirii secretul focului solar; amintirea strecurării cu nava sa spațială printre patrulele spațiale făcea și acum să-i tresalte inima, dornică de aventură. Înfuriați, jupiterienii și aliații lor au invadat imediat Pământul, fiind sprijiniți și de rebelii vechiului regim, care trăiau ascunși sub pământ și astfel, fantasticele lor arme siderale au bombardat Pământul. Împăratul iubitor de pace a fost învins foarte repede; forțele sale au fost nimicite de supraoamenii veniți din stele. În ultima bătălie, ambii frați ai Conducătorului au fost capturați; cel mai tânăr, încă sfidător, a fost

închis pe un munte din Africa; celălalt însă a colaborat cu regele jupiterian și s-a căsătorit cu o fiziciană care avea în subordine un reactor nuclear; dar acesta a explodat în mod catastrofal și radiațiile sale ucigătoare au decimat populația.

Sirenele au început să sune. Printre nori se legăna o navă spațială sinistră. Conducătorul și-a dat seama că dușmanul s-a apropiat din nou și că fortăreața sa era lipsită de apărare, razele laser fiind scoase din funcțiune. Era oare acesta sfârșitul Omului pe Pământ? Trebuia ca planeta să se supună străinilor din spațiu? Privi peste culmile luminate de soare și la acea lume pe care o iubea la fel de mult ca și pe soția sa. În sufletul său izvorî o adâncă milă pentru omenire; pentru acest Pământ a trăit, pentru el va muri. Invadatorul se rotea tot mai jos, pregătind atacul final. Dar dinspre Soare s-a năpustit o navă de vânătoare, ale cărei arme cu raze laser l-au incendiat pe agresor făcându-l să se prăbușească în vale, unde i-au explodat și bombele nucleare.

Încă înainte de aterizarea eroului acestei lupte, Conducătorul a recunoscut în el pe acel uriaș temerar ale cărui fapte de arme, cât și aventuri galante au scandalizat întreaga lume galactică. Astfel, prin intermediul lui s-a ajuns la un armistițiu onorabil: jupiterienii l-au numit pe Conducător în funcția de Guvernator al Pământului, cu misiunea de a reconstrui civilizația. Timp de mulți ani, el i-a învățat pe oameni toate artele care înfloresc în timpurile de pace, până când însă, vechea profecie a venirii unei comete din Sirius a amenințat din nou lumea. Pe măsură ce înfricoșătorul dragon se apropia, regele jupiterienilor aduna flote planetare pregătite să lanseze rachete siderale care să distrugă corpul cometei. Astfel, Pământul a scăpat de o distrugere totală, însă valuri de pietre arzând au lovit planeta. Omenirea a degenerat însă din nou spre răutate și apele s-au ridicat prin venirea potopului. Dar uriașii au salvat un bărbat și o femeie, prin care omenirea să se refacă din nou.

Ficțiune științifică? Fantezie asupra viitorului?

Această povestire constituie de fapt o istorie a celor mai

vechi timpuri ale Pământului, așa cum a fost ea relatată cu o tragică strălucire de Hesiod [1], Eschil[2], Ovidiu [3], cât și de alți scriitori clasici ai Greciei și Romei antice.

Legende grecești povestesc despre felul cum Cronos (Saturn) (fig. 3) a domnit în Italia Evului de Aur; fiul său rebel – Zeus (Jupiter) – a fost crescut de ciclopi, despre care se spune că, sub directa îndrumare a lui Vulcan, lucrau în mari uzine subpământene. Zeus s-a ridicat împotriva tatălui său și l-a detronat cu ajutorul ciclopilor. Titanii au refuzat însă ca să se supună lui Zeus; conducătorul lor – Prometeu, împreună cu frații săi – Atlas și Epimeteu, au furat focul din cer, ascunzându-l într-un tub. În cele din urmă, Zeus l-a încătușat pe Prometeu pe o stâncă din munții Caucaz, unde un vultur venea în timpul zilei și îi devora ficatul – care se refăcea noaptea în mod miraculos. Hercule a ucis însă vulturul și l-a eliberat pe Prometeu. La rândul său, Atlas a fost condamnat să susțină pe umerii săi bolta cerească; lui Epimeteu i-a fost dată Pandora, cea creată de Vulcan, care a adus cu ea o cutie în care se afla toate răutățile care îl puteau afecta pe om; cutia fiind însă deschisă, nenorocirile s-au împrăștiat în întreaga lume, înăuntrul ajungând să intre doar Speranța. Mai târziu, Zeus s-a luptat cu Typhon, un monstru din cer, apoi a trimis un potop uriaș care să nimicească lumea ce decăzuse cu totul. Prometeu a construit însă o barcă foarte mare pentru a-și salva fiul Deucalion și pe nepoata sa Pyrrha – fiica Pandorei, ca prin ei să se perpetueze neamul omenesc [4].

Amintirea eroice sfidări a zeilor de către Prometeu s-a păstrat în întreaga lume. În India, antica operă clasică *Rig Veda* menționează o sectă de preoți – numită Bhrigus, cărora Matarishvan le-a dezvăluit secretul focului furat din ceruri [5]. La rândul lor, chinezii l-au glorificat pe eroul lor Kun, care și el a furat de la „Domnul” o „humă care se umflă” – un pământ magic ce s-a tot întins și a umplut toate șanțurile, oprind înaintările apelor potopului. „Domnul” s-a mâniat pentru această hoție și a poruncit execuția lui Kun pe Muntele Penei, un loc întunecat din Nordul îndepărtat [6].

La rândul lui, Plutarh a povestit cum Cronos – conducătorul grecilor din Evul de Aur, a fost detronat de Jupiter și încarcerat apoi în Britania; Diodorus Siculus[7] a descris și el „Săgeata lui Apollo” care i-a distrus pe hyperboreenii din Țara lui Blest. Barzii celți și scanzii scandinavi au cântat războiul celor din ceruri – care a produs distrugerii uriașe, încheiat apoi cu retragerea spre stele a zeilor oboșiți, care au lăsat oamenilor Pământul distrus, spre a-l reface.

Popoarele din Antichitate au fost puternic impresionate de aceste civilizații strălucitoare care au luminat trecutul omenirii; totuși sufletele lor inspirate au tot căutat mereu comuniunea mistică profundă cu acea înțelepciune transcendentală a zeilor – glorioase ființe spațiale – ale căror ecouri mai vibrează încă prin vechile pământuri ale Vestului.

II. Zei cosmici în Grecia antică

Mai întâi a fost cerul,
care stăpânea asupra întregii lumi.
Apollodorus

Grecii se mândreau că sunt ocrotiți de zeii – ființe nemuritoare din spațiu – ascunși în spatele norilor de pe Muntele Olimp, de unde coborau adesea cu înfățișarea unor simpli muritori, pentru a întreține escapade amoroase care au inspirat pe toți poeții Antichității. Atenienii mândri de democrația lor, disprețuiau toate celelalte populații, considerându-le barbare; ei au luptat din răspuțeri împotriva marilor regi persani, care urmăreau înrobirea oamenilor liberi printr-un despotism de tip oriental, dar ca democrați, prețuiau totuși în mod deosebit familia celestă - pe ai cărei membri îi considerau mari prieteni îndepărtați. În fapt, oamenii asociau foarte rar zeii cu religia, căci moralitatea zeștilor era extrem de libertină și înșiși grecii se rușinau de modul în care zeii își satisfăceau plăcerile; virilitatea acestora a stârnit chiar invidia romanului Ovidiu, al cărui operă *Arta de a iubi* a scandalizat augusta Romă antică. Însă în momentele de crize naționale, zeitățile coborau în zbor pentru a ajuta pe patrioții aflați la strâmtoare – așa cum au făcut la Marathon [9] și Salamina [10]; dacă în astfel de situații, vreunul dintre ei mai zăboveau pe Pământ pentru a seduce vreo fetișcană dornică de dragoste, nici un tată nu se plângea. De altfel, cine ar fi putut să-și fe-rească fetele de faptele zeilor? Nu au fost oare fiii virginelor cei mai mari eroi, cei mai nobili oameni din țară? Ceea ce le plăcea, probabil, cel mai mult grecilor era libertatea care le-o lăsau lor zeii; spre deosebire de Iehova – care domina viața de zi cu zi a evreilor –, tatăl

Zeus din perioada ultimelor secole se mulțumea să-i lase pe atenieni să se descurce singuri cu propria lor democrație, cu totul remarcabilă în acele vremuri. El nu avea de ce să se amestece. Desigur, nici un grec nu ar fi dorit ca Zeus să se retragă. Legende Antichității sunt foarte confuze în acest sens, înșiși filosofii antici nefiind de acord asupra adevărului din povestirile străvechi; nimeni nu poate spune cu precizie cine locuia în stele, deși cu toții credeau ce regii cei dintâi ai Pământului au coborât cu toții din ceruri. Zeus s-a luptat din greu cu și a suferit pentru a salva omenirea în războaiele titanice și în cataclismele care au urmat, iar intervențiile sale continuau să apere popoarele libere din Grecia.

Zei virili și zeițele pline de viață ai Greciei, cu dragostea lor deosebită față de oameni, i-au inspirat pe poeți și pe artiști, care la rândul lor au încântat lumea cu operele ce au fost mereu apreciate, chiar și până în zilele noastre. Desigur, aceste realizări minunate sunt mai mult decât niște simple alegorii; ele conțin simboluri ale adevărurilor sacre, sau personificări ale forțelor naturii – așa cum teoretizează astăzi specialiștii în mitologie, care ignorându-i pe vizitatorii veniți din spațiu, sunt tributari modului simplu de gândire a trecutului Pământului. Mitul nu este însă doar o simplă ficțiune despre un îndepărtat „ieri”; mitul reprezintă o tradiție orală, amintirea vagă a unor evenimente petrecute în Antichitatea îndepărtată care au provocat impresii deosebit de puternice în mintea oamenilor; fiecare mit a transmis – ca un testament, nenumăratelor generații care aveau să vină, mărturii durabile despre extraordinare întâmplări desfășurate în istoria trecutului omenirii. Astfel, epele semite – ale căror origini se pierd în noaptea mileniilor, au fost reluate de Moise în Cartea *Facerea* și apoi au inspirat toate religiile din Occident; dacă primele Cărți ale *Bibliei* pot constitui mărturii despre ceea ce s-a întâmplat în istoria Palestinei, de ce nu am accepta și legendele Greciei antice – care este atât de apropiată din punct de vedere geografic? Teologii încearcă să înlăture îndoielile noastre moderne, susținând că *Scripturile* nu au avut niciodată menirea de a înregistra fapte istorice reale, acestea fiind

doar revelații figurative ale voinței Domnului oferite poporului ales – evreii. De fapt, și reputații autori ai tragediilor scrise în Atena erau convinși că vechile legende erau expresia voinței lui Zeus față de copiii săi – grecii. Noi, cei de astăzi, care avem cunoștințe reale despre un univers populat, despre extraterestrii care au condus Pământul în trecutul îndepărtat, despre tradițiile răspândite pretutindeni privind zeii cerului, ne-am putea întreba – cu îndreptățire – dacă Iehova și Zeus nu au fost cumva și ei extraterestri?

De fapt, însăși istoria secolului XX pare întristător de confuză, căci prea puțini dintre noi avem același mod de a o considera; peste cinci mii de ani, ce tradiții vor mai păstra urmașii noștri din cele actuale? Englezii nu cunosc mai nimic despre proprii strămoși – vechii britani, care au trăit nu departe în timp față de noi; dar grecii și-au păstrat legendele chiar și din îndepărtata lor preistorie – deformată desigur, de negura timpului. Considerate însă prin prisma noii știința a spațiului, aceste legende plăcute ne apar dintr-odată cu un nou înțeles, oferindu-ne o impresionantă și incitantă imagine a Evului de Aur a Pământului și a Celeștilor veniți din stele.

Într-o altă carte – *Extraterestrii în Orientul Antic*, am trecut în revistă mitologiile și cronicile din India, Tibet, China, Japonia și Egipt, privite în lumina celor mai noi cunoștințe și vestigii scoase la vedere, dezvăluind astfel o istorie într-un tot veridică ce confirmă acea cultură milenară deosebită răspândită în întreaga lume, inspirată de regi veniți din spațiu. Legendele mai multor țări dintre acestea erau unanime în a evidenția că:

„Înainte oricăror considerații asupra religiei și miturilor babiloniene, putem fi siguri că vom găsi un zeu primordial, care a creat din Haos Universul, Pământul și Omul, zeii și Soarele, Luna și planetele, o zeiță a fertilității care va coborî în lumea de sub pământ, un zeu care va fi ucis și care va reveni la viață; vechii zei vor fi detronați de către zei tineri și plini de vitalitate. Celeștii au condus Pământul în timpul Evului de Aur. Dar a urmat apoi

războiul dintre zei și oamenii atacați din nave spațiale care se deplasau cu viteza luminii și aruncând bombe distrugătoare, apoi luptele cu dragoni din cer, urmate de cataclisme ce au ruinat Pământul, au provocat schimbarea climei, colapsul civilizațiilor, un Götterdämmerung wagnerian – amurgul acelor zei care au abandonat planeta lăsând-o oamenilor, la ale căror rugi disperate un zeu va coborî în secret spre a da ajutor și instrucțiuni cosmice, inițiaților. Am auzit toate aceste lucruri de atâtea ori, fără a le cunoaște numele, care de fapt nici pentru noi nu prea contează. Chiar dacă scrierea cuneiformă nu ar fi fost descifrată, am fi putut deduce cu exactitate atât zeii, cât și miturile Babilonului, din universalitatea legendelor despre ființele venite din spațiu.” [11]

În fapt, *mitul* a devenit o știință, vechile povești s-au transformat în dovezi empirice. Tot așa cum un chimist poate anticipa proprietățile unui element chiar înainte de a-l izola, la fel, pornind de la cunoștințele ce le avem despre legendele Orientului antic și de la datele mai recente despre cosmos, putem reface istoria mai veche a Greciei, fiind convingși că toate elementele sale mitologice se leagă în mod unitar.

Legenda Creației povestită de vechii greci, dezvăluie o înțelepciune cosmică de-a dreptul surprinzătoare pentru o populație considerată ca lipsită de rafinament. Hesiod afirma că „Haosul” s-a întrupat și deci, nu a existat întotdeauna așa cum este Universul actual [12]; acest fapt implică existența unei Puteri Supreme – care a însuflețit vidul cu scopul de a crea apoi Universul. Hindușii susțin că Brahma „a gândit” existența unui Univers finit, pentru o perioadă predeterminată, care se va dizolva în timpul somnului său – noul Univers existând numai ca o stare potențială condiționată de Karma sau de experiența acumulată de Universul anterior; apoi, Brahma va concepe iarăși, visând, gândurile sale transformându-se în energie care se materializează la rândul ei în sori, în lumi și în toate ființele

simtitoare din Creație – de la arhangheli până la cea mai mică insectă. Cosmologii noștri moderni susțin că Universul s-a extins pornind de la un „atom primordial” – pe când Hesiod, în ale sale *Munci și Zile* sugerează – ca și *Rig Veda*, existența unei stări anterioare încă și mai timpurii. De unde să fi învățat Hesiod – un umil țăran ce trăia într-o fermă izolată din Grecia secolului VIII î.e.n – această Înțelepciune Secretă distilată evident de cele mai subtile minți? Erau oare asemenea cunoștințe tainice o moștenire de la o civilizație străveche, sau i-au fost oferite de ființe venite din Spațiu?

Legendele Creației au explicat prin imagini simpliste cum Haosul și Nyx – zeița nopții, l-au zămislit pe Erabos (Întunericul), care s-a împreunat cu propria sa mamă și apoi a fost detronat de cei doi copii ai săi – Aether (Lumina) și Hemera (Ziua); aceste zeități, ajutate de fiul lor Eros (Iubirea), i-au creat pe Uranus (Cerul), Pontus (Marea) și pe Gaia (Pământul). Diversele versiuni existente diferă prea puțin între ele. Astfel, o legendă susține că Erabos și Nyx au zămislit un ou uriaș, din care a apărut Eros, cel menit să creeze Universul [13]. Dar nașterea Universului dintr-un ou cosmic are o importanță semnificație ocultă, fiind întâlnită atât în *Rig Veda*, în mitul chinez *Panku* [14], dar și în legenda japoneză *Kojiki*, toate acestea susținând teoriile cosmologice propuse de astronomii moderni.

Grecia epocilor ulterioare credea – după cum spune Ovidiu – că un zeu, „o forță naturală de un gen superior” a apărut deodată în Haos, separând Pământul de cer și apele de pământ, precum și seninul de nori. Acest zeu necunoscut, numit Phanes, a creat apoi țărilor, râurile, munții, pădurile. El a făcut stelele și Formele Divine pe care le-a așezat în cer, apoi a dat viață peștilor, animalelor sălbatice și păsărilor. În cele din urmă, Creatorul l-a făcut pe Om din sămânță divină, după chipul zeilor atotstăpânitori, punându-l să stea drept și cerându-i să privească spre cer și să-și ridice capul spre stele. Dacă Darwin le-ar fi spus atenienilor că se trag din maimuță, aceștia i-ar fi râs în nas, căci idealul lor clasic de frumusețe îi considera pe oameni ca fiind asemenea zeilor. Mitul